

Arrest

nr. 323 791 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ROGGHE
Citadelstraat 167
7712 HERZEEUW (MOESKROEN)

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het beroep dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. ROGGHE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [H.W.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent van origine Pashtoun en u bent een soennitische moslim. U bent geboren op 8 oktober 2000 in het dorp [A.] en supdorp [A.], in district [K.] in de provincie Nangarhar. U heeft daar heel uw leven gewoond samen met uw ouder, 3 broers, 2 zussen en uw vrouw. U bent 6 jaar naar school gegaan en 4 tot 6 jaar naar de koranles in de moskee. U bent in 1399 gehuwd en heeft geen kinderen. U had geen werk in Afghanistan, maar deed aan landbouw. Uw vader was veehandelaar en leerkracht Farsi en Dari, en gaf religieuze lessen in de Jahadi-school en een meisjesschool.

U verklaart dat u problemen had met de taliban. Op een dag nam u uw vee mee naar de velden in de regio [L.] om hen te voeden. Er waren meerdere mensen aanwezig in de velden. De velden bevonden zich naast de hoofdweg die richting het districtscentrum gaat. Er bevond zich daar ook een controlepost van de lokale politie. Plots zag u draden uit de brug komen die aan een jerrycan hingen. U ging naar de lokale politie omdat

u schrik had dat er een bom zou ontploffen en slachtoffers gingen vallen en u zei tegen hen dat er een bom was, maar ze geloofden u niet. Ze belden hun commandant. Toen deze arriveerde, gingen jullie samen terug naar de plek van de bom om het te controleren. Toen ze de bom zagen, belden ze het districtskantoor. Die hebben tanks gestuurd, waarna de bom tot exploderen werd gebracht. U was niet aanwezig bij de explosie zelf. Diezelfde avond benaderde de mullah na het avondgebed uw vader om hem te vertellen dat zijn zoon de overheid had geïnformeerd over een bom en dat de taliban hem daarom willen. Toen uw vader thuiskwam, vroeg hij of u de overheid had geïnformeerd over de bom. U antwoordde dat u dat inderdaad had gedaan. Uw vader werd boos en vroeg waarom u dat gedaan had. U zei dat u de overheid heimelijk had geïnformeerd, maar uw vader vroeg zich af hoe de mullah die informatie dan had. Daarom stuurde uw vader u diezelfde avond nog naar het huis van uw maternale oom. Toen u weg was, kwamen diezelfde avond de taliban eenmaal langs bij uw familie. Ze vroegen waar u zich bevond en doorzochten het huis. U bleef 3 nachten in het huis van oom. Dan besloten uw vader en oom om u weg te sturen uit Afghanistan. Na uw vertrek uit Afghanistan hebben de taliban nog 2 dreigbrieven gestuurd. Uw familie heeft de eerste dreigbrief ontvangen toen u zich in Turkije bevond. De tweede dreigbrief werd 15 tot 16 dagen later gestuurd.

U bent in 2020 vertrokken uit Afghanistan. Uw reis via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk heeft ongeveer één jaar geduurd. U kwam in België toe op 14 juli 2021 en u heeft hier een dag later een verzoek om internationale bescherming ingediend.

U vreest bij terugkeer lastiggevallen te worden door de taliban. Sinds uw vlucht zijn de taliban een paar keer langs geweest om te vragen waar u zich bevindt. De laatste keer was 2 tot 3 maand geleden. Uw vader antwoordt dat u bent verdwenen en dat jullie geen contact meer hebben.

Ter ondersteuning van uw verzoek tot internationale bescherming heeft u uw taskara, alsook 2 taskara's van uw vader, uw vaccinatiekaart, 2 dreigbrieven van de taliban, een brief van het districtskantoor, een geheugenkaart en 2 enveloppes neergelegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u op basis van uw verklaringen er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u de taliban verklikt heeft aan de Afghaanse autoriteiten.

Immers kunnen er verschillende markante onwaarschijnlijkheden, onaannemelijkheden en inconsequenties worden vastgesteld die uw geloofwaardigheid van uw asielmotieven op de helling plaatsen.

Ten eerste is het onbegrijpelijk waarom u ook nog maar het minste risico zou nemen om de taliban te verklikken. U verklaarde zelf dat wie de regels en wetten van de taliban verbreekt, geslagen wordt (CGVS, p. 9). Eveneens stelt u dat wie contact heeft met de overheid gedood wordt (CGVS, p. 9). Deze verklaringen bevestigen niet alleen dat u voldoende kennis heeft over de veiligheidssituatie in uw regio, maar ook dat u een zeker besef heeft van de dramatische gevolgen die bepaalde acties kunnen hebben, zeker als deze de taliban expliciet benadelen. Dit zijn immers bijzonder kille vooruitzichten die u schetst. Ze dienen om de mensen af te schrikken van enige samenwerking met de overheid. Toch bleken deze zaken u niet te intimideren, ondanks het besef van de gevolgen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, stelt u dat u de taliban heeft verklikt bij de overheid omdat u schrik had dat iemand slachtoffer zou worden van de explosie (CGVS, p. 16). Deze argumentatie houdt echter geen stand. Zo had u simpelweg de mensen in de omgeving of uw familie kunnen waarschuwen door te vertellen wat u had gezien. U had de mensen in de buurt kunnen waarschuwen om de plek te verlaten. Op die manier waren ze direct in veiligheid geweest en hadden ze ook geweten dat het te gevaarlijk was om daar in de nabije toekomst te passeren of blijven. Om dorpelingen te beschermen hoefde u de taliban dus helemaal niet te verklikken, u moest dus enkel de mensen in de nabije omgeving verwittigen. Dit is toch praktischer en logischer aangezien er aan deze daad toch minder zware gevolgen vasthangen. Desalniettemin, ondanks u meermaals gewezen werd op het feit dat het volgens uw eigen verklaringen gevaarlijk en zelfs dodelijk was om contact te hebben met de overheid, houdt u vast aan uw motieven en beweegredenen voor het verklikken van de taliban bij de overheid. Zo stelt u dat het enige

gevaar voor u was dat u het land moest verlaten. U voegt er zelfs aan toe dat als iemand het leven had gelaten door de explosie, dan had dat erger geweest dan u die het land heeft moeten verlaten (CGVS, p. 18). Dit is toch wel een uiterst bevreemdende uitspraak. Een mogelijk mensenleven redden, wat zoals eerder gezegd ook op een andere manier had gekund, weegt vermoedelijk toch niet op tegen uw familie in gevaar brengen, hen moeten achterlaten en uw land moeten verlaten. Het idee dat u zomaar zonder nadenken uw leven in Afghanistan riskeert en uzelf aan de gevaren van de reisweg blootstelt voor een mogelijks mensenleven is opmerkelijk. Zeker als dit mensenleven ook op een andere manier gered kon worden. Het getuigt ook van weinig interesse voor de gevolgen die dit voor uw familie heeft meegebracht. Dit is zonder enige zekerheid en puur op goed geluk de veiligheid van uzelf en uw familie vergokken. Kijkend naar de kosten-batenanalyse brengt het verklikken van de taliban u en uw familie enkel grote nadelen op en nauwelijks enige voordelen. Zodoende, rekening houdend met uw motieven en beweegredenen, is het niet alleen onbegrijpelijk, maar ook onverklaarbaar waarom u zulk groot risico zou nemen.

Daaruit voortvloeiend valt ook op hoeveel risico's u heeft genomen om de overheid te waarschuwen. Zo verklaart u de politie heimelijk gecontacteerd te hebben, zonder dat iemand u gezien heeft (CGVS, p. 16). Echter blijkt niet uit uw verklaringen dat u dit heimelijk heeft gedaan. Zo verklaart u de politie gewaarschuwd te hebben voor de bom, maar omdat ze u initieel niet geloofden moest u samen met hen terugkeren naar de plek van de bom. Pas wanneer ze de bom zagen, geloofden ze u (CGVS, p. 15). Echter is het wel opvallend dat u aandurft om in het openbaar en ook nog eens in het bijzijn van de politie terug te keren naar de plek in kwestie. Zo brengt u zichzelf toch wel in groot gevaar door zich weliswaar zo openlijk te verplaatsen met de Afghaanse politie in een regio waar, volgens uw verklaringen, de taliban regelmatig toch de controle hadden (CGVS, p. 8). Dit is daarenboven ook nog eens inconsequent gedrag tegenover voorgaande verklaringen. Zo had u daarvoor nog verklaard dat u de mensen aanwezig in de velden niet wilde, noch durfde waarschuwen omdat u schrik had dat ze misschien samenwerkten met de taliban (CGVS, p. 15). Dit is toch uiterst onaannemelijk en zelfs tegenstrijdig om openlijk en in het publiek terug te keren met de politie, terwijl u niet weet wat de loyaliteit is van de aanwezige dorpelingen en u hen om deze reden ook niet heeft gewaarschuwd over de bom. Zo durft u hen dus enerzijds niet te waarschuwen omdat ze lid van de taliban kunnen zijn, maar anderzijds maakt u niet de bedenking dat diezelfde mensen u openlijk met de politie zouden zien samenwerken. Dit inconsequent gedrag plaatst toch vraagtekens bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede dient u ook gewezen te worden op het feit dat de gebeurtenissen die u beschrijft zich toch opmerkelijk snel afwikkelde, wat het geheel wederom onaannemelijk maakt. Volgens uw verklaringen is de bom die u had gevonden diezelfde dag onschadelijk gemaakt, waarna u direct beschuldigd werd van spionage. Zo heeft de mullah diezelfde avond van het incident uw vader benaderd en zijn ook de taliban diezelfde nacht nog naar uw huis gekomen (CGVS, p. 15-17). Daarenboven is het ook nog eens bijzonder toevallig dat u juist niet thuis was toen de taliban langs uw huis passeerden. Zo was u reeds diezelfde avond al gevlucht naar het huis van uw maternale oom (CGVS, p. 17). De reactiesnelheid van zowel uzelf maar ook de taliban is toch wel frappant, zeker aangezien alles zich uitsluitend afspeelt op éénzelfde dag. De snelheid waarin de door u uiteengezette opeenvolging van gebeurtenissen zich afwikkelt is bijgevolg toch wel uitermate onaannemelijk.

Ten derde blijkt dat uw familie na uw vertrek uit Afghanistan nauwelijks nog enige problemen heeft ondervonden met de taliban. Wanneer u gevraagd wordt hoe het met uw familie gaat, verklaart u dat ze ok zijn (CGVS, p. 7). U voegt er enkel aan toe dat de taliban naar u vragen, maar ze doen niets tegenover hem omdat uw vader op leeftijd is (CGVS, p. 7). Later blijken de taliban na uw vertrek nog een paar keer langs geweest te zijn om te vragen waar u zich bevindt (CGVS, p. 18). Echter, meer dan dat blijkt er niet gebeurd te zijn. Wanneer er u immers gevraagd wordt of ze nog iets hebben gedaan buiten vragen waar u bent antwoordt u daar negatief op (CGVS, p. 18). U voegt er wel aan toe dat uw vader u niet alles vertelt omdat hij u geen extra stress wil geven (CGVS, p. 18). Dat u niet over meer concrete informatie beschikt, hoewel het hier om elementen gaat die integraal deel uitmaken van de kern van uw vrees tegenover de taliban, is een houding die geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas, zelfs als dit extra stress of spanning kan opleveren. Het valt enigszins nog te begrijpen dat uw vader u niet al te veel wil belasten omdat u zich alleen in een vreemd land bevindt. Echter moet u er zich ook van bewust zijn dat u zich in de asielprocedure bevindt en zulke informatie bijgevolg van vitaal belang is voor uw verzoek tot internationale bescherming. Het feit dat u dus geen concreet beeld kan schetsen van de problemen die uw familie sinds uw vlucht ondervinden en niet meer informatie kan vermelden dan de taliban die meerdere keren vragen waar u zich op dit moment bevindt, haalt het bestaan van een actuele vrees bij terugkeer naar Afghanistan verder onderuit.

Volledigheidshalve merkt het CGVS daarenboven ook nog eens op dat u na uw aankomst in de Europese Unie verscheidene landen passeerde zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen, met name Griekenland, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk. Het feit dat u het heeft nagelaten om in een van de voornoemde Europese lidstaten die u passeerde voordat u in België aankwam een aanvraag om internationale bescherming in te dienen, doet wederom afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Ter staving van uw verzoek heeft u ten eerste verschillende taskara's en een vaccinatiekaart neergelegd. Echter, deze documenten bevatten louter persoonsgegevens van u en uw vader die hier niet ter discussie staan en ook niet worden betwist door de Commissaris-generaal. Daarnaast heeft u ter staving van uw asielrelaas twee dreigbrieven van de taliban en een brief van het districtskantoor neergelegd. Echter, documenten kunnen enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, maar kunnen de aannemelijkheid van een ongeloofwaardig relaas niet herstellen. Daarenboven zijn er enkele subtiele verschillen tussen wat er geschreven staat in de brieven enerzijds en wat u heeft verklaard anderzijds. Zo wordt er in de eerste dreigbrief van de taliban gesproken over enkele mujahedeën die het leven hebben gelaten nadat u de taliban verklikt had aan de overheid. Echter heeft u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS geen melding gemaakt van het verlies van mensenlevens waar u voor verantwoordelijk zou worden gehouden. In de brief van het districtskantoor wordt er dan weer geïnsinueerd dat u naar uw maternale oom bent gevlucht nadat uw huis was aangevallen door de taliban en zij getracht hebben u te doden. Op het CGVS had u dan weer verklaard dat u was gevlucht voor de taliban waren langs geweest. Deze markante verschillen creëren alleen maar meer twijfel en onduidelijkheid over wat er zich daadwerkelijk heeft afgespeeld. Als laatste heeft u een SD-kaart met enkele foto's van de plek in kwestie en twee enveloppes neergelegd. Deze documenten zijn evenmin van die aard dat ze de bovenstaande beoordeling omtrent uw algemene vaag- en onduidelijkheid wijzigen. Zo staat er op de foto's een weg met een put afgebeeld. Dit is echter geen afdoende bewijs voor de waarachtigheid van de beschreven gebeurtenissen gezien deze foto's eender waar en wanneer kunnen genomen zijn.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheids-incidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een

risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt

een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid

heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio-economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets

te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 19 februari 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
- EUAA "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
- EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
- EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
- EUAA "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
- EUAA "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
- EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
- EUAA "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
- UNAMA "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
- COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban", 14 december 2023;
- EUAA "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments", 2 februari 2024;

- EUAA "Afghanistan Country Focus", november 2024.

Verzoeker heeft op 24 februari 2025 nog een aanvullende nota neergelegd om aan te tonen dat hij als verwesterd zal kunnen worden gepercipieerd in Afghanistan. De volgende stukken werden toegevoegd:

- loonbrieven,
- een attest inzake het volgen van lessen Nederlands,
- een huurovereenkomst.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

4.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

4.2.2. Daarnaast merkt de Raad op dat uit verzoekers beschouwingen niet kan worden afgeleid dat verweerder enige bepaling van de artikelen 48/2 of 48/5 van de Vreemdelingenwet zou hebben miskend.

4.2.3. Verzoeker houdt verder in wezen voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

*"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:
[...]"*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept."

In casu heeft verweerder vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde niet geloofwaardig zijn en deze verklaringen en de aangebrachte stukken niet toelaten te oordelen dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie heeft.

Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 augustus 2021, verklaarde dat hij verscheidene Europese landen doorkruiste (Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Slovenië, Italië en Frankrijk). Van een vreemdeling die voorhoudt internationale bescherming nodig te hebben mag worden verwacht dat hij een verzoek hiertoe indient in de eerste staat die hem een dergelijke bescherming kan bieden. Verzoeker heeft dit duidelijk niet gedaan en dit vormt een aanwijzing dat wellicht andere motieven dan de nood aan een internationale beschermingsstatus aan de basis liggen van zijn vertrek uit Afghanistan. Zijn betoog dat de situatie van verzoekers om internationale bescherming in de verschillende Europese lidstaten waar hij doorheen reisde *“rampzalig”* is blijft ongestaafd. Hij bijgevolg niet aannemelijk dat hij in geen van deze landen een verzoek om internationale bescherming kon indienen en daarom diende door te reizen naar België.

Verzoeker stelt dat hij vreest te worden vervolgd door de taliban of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, te zullen lijden omdat hij de Afghaanse lokale politie ervan in kennis stelde dat er een bom onder een brug was geplaatst en omdat hij als verwesterd zal worden gepercipieerd.

De Raad kan slechts vaststellen dat er geen enkel bewijskrachtig stuk voorligt dat aantoonde dat verzoeker effectief bij de Afghaanse lokale politie aangifte deed van het feit dat hij had gezien dat er een bom was geplaatst. Verzoeker heeft weliswaar twee dreigbrieven en een brief van een districtskantoor neergelegd, maar verweerder heeft duidelijk uiteengezet waarom hij aan deze documenten geen bewijswaarde kan toekennen. Verzoeker toont niet aan dat verweerders argumentatie aangaande het gebrek aan bewijswaarde van deze documenten foutief is. Het standpunt van verweerder dat de inhoud van de verschillende stukken die verzoeker aanbrengt om zijn relaas te onderbouwen niet volledig overeenstemt met zijn verklaringen staat niet ter discussie. Het is ook niet aannemelijk dat de taliban de moeite zou doen om brieven te sturen aan een persoon van wie zij niet weten of hij kan lezen – verzoeker gaf uitdrukkelijk aan de brieven niet te kunnen lezen (cf. gehoorverslag CGVS van 23 november 2022, blz. 12) –, terwijl zij eenvoudig konden langskomen. Verzoeker gaf immers aan dat de taliban de controle over zijn regio hadden indien er geen overheidskonvooien kwamen (cf. gehoor-verslag CGVS van 23 november 2022, blz. 8), dat zij regels oplegden en dat zij naar de moskee in het dorp konden komen om *“ushr”* (belasting) te vragen (cf. gehoorverslag CGVS van 23 november 2022, blz. 9). Hij verklaarde ook dat de taliban, nadat hij aangifte deed bij de politie, tweemaal 's nachts naar zijn woning kwamen (cf. gehoorverslag CGVS van 23 november 2022, blz. 13), wat impliceert dat zij hun boodschap konden meedelen aan verwanten en er geen reden was om brieven te schrijven. Het is daarenboven ook niet aannemelijk dat de taliban verzoeker ervan zouden beschuldigen handelingen tegen het geloof te hebben gesteld en hem te beschouwen als een afvallige en hun brieven toch zouden hebben afgesloten met de woorden *“God zegene u”*. De brief van het districtskantoor is verder niet meer dan een weergave van een verklaring die verzoekers vader zou hebben afgelegd en kan dus, aangezien het een document betreft dat werd opgesteld op vraag van een nauwe verwant, bezwaarlijk worden beschouwd als een objectief bewijsstuk. Verweerders standpunt dat allerhande documenten, via vervalsers en corruptie, eenvoudig kunnen worden verkregen in Afghanistan vindt ook steun in een bij het dossier gevoegd verslag. Verzoeker bracht ook nog beeldmateriaal aan, maar toont niet aan dat verweerder onterecht oordeelde dat de foto's waarop een weg met een put is afgebeeld om het even waar kunnen zijn genomen. Zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat deze foto's werden genomen in de omgeving van verzoekers vroegere verblijfplaats, dan nog kan, op basis van dergelijk beeldmateriaal, niet worden vastgesteld dat verzoeker de Afghaanse lokale politie zou hebben gecontacteerd aangaande het feit dat de taliban een bom hadden geplaatst, dat leden van deze groepering kennis zouden hebben van dit contact en dat zij hem zouden bedreigen.

Verzoeker herhaalt de verklaringen die hij bij verweerder aflegde in zijn verzoekschrift en stelt dat hij, toen hij zag dat er een bom onder een brug was geplaatst, er dadelijk voor opteerde om de politie te verwittigen. Hij betoogt dat hij zo handelde omdat hij van oordeel was dat dit de meest efficiënte actie was die hij kon ondernemen. Hij stelt dat hij de andere mensen die in de velden actief waren niet op de hoogte stelde van zijn vaststelling, omdat hij meende dat zij geen onmiddellijk gevaar liepen. Hij licht tevens toe dat de politie vreesde voor een valstrik en hem daarom verplichtte om hen te vergezellen, waardoor het duidelijk werd dat hij hen op de hoogte had gesteld van de aanwezigheid van een bom onder een brug. Het is evenwel niet aannemelijk dat verzoeker, indien hij echt levens wou beschermen, niet poogde om in de omgeving van de brug, waaronder volgens hem een bom was aangebracht, te blijven om personen ervan te weerhouden de brug over te steken en de eerste voorbijganger te verzoeken om hulp te halen. Het risico bestond immers, indien zijn relaas correct zou zijn, dat de bom tijdens zijn afwezigheid zou ontploffen wanneer een burger, die ze niet had opgemerkt, de brug overstak. Verzoeker verklaarde immers dat er nog mensen waren in de omgeving van de plaats waar hij de bom vond (cf. gehoorverslag CGVS van 23 november 2022, blz. 14). Zijn toelichting dat hij deze personen niet verwittigde omdat ze misschien samenwerkten met de taliban kan niet

overtuigen. Hij verklaarde namelijk ook dat niet iedereen in zijn dorp positief stond ten aanzien van de taliban (cf. gehoorverslag CGVS van 23 november 2022, blz. 9), zodat hoe dan ook het risico bestond dat iemand die niet samenwerkte met deze groepering gewond kon raken of om het leven komen. Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker niet de meest rationele beslissing nam, dan nog moet worden gesteld dat verweerder op goede gronden heeft aangegeven dat het niet geloofwaardig is dat de door verzoeker vermelde feiten zich binnen het door hem aangegeven korte tijdsbestek konden afspelen. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat hij pas rond de middag naar de politie ging. Zijn verdere bewering in zijn verzoekschrift dat leden van de politie vervolgens “*direct ter plaatse [gingen]*” is niet verenigbaar met zijn uiteenzetting dat zij hem initieel niet vertrouwden en vreesden voor een valstrik, dat zij hun commandant moesten opbellen en dat zij pas nadat deze was gearriveerd naar de plaats waar een bom was geplaatst gingen (cf. gehoorverslag CGVS van 23 november 2022, blz. 15). Verzoeker verklaarde dat hij pas daarna, en toen dus al enige tijd was verstreken, naar huis kon vertrekken. Hij gaf aan niemand, zelfs zijn vader niet, ervan op de hoogte te hebben gesteld dat hij degene was die de politie in kennis stelde van het feit dat er een bom onder een brug lag. Het is niet aannemelijk dat derden op de hoogte zouden zijn van de verklaringen die verzoeker zou hebben afgelegd bij de politie. Verzoeker erkende dit ook. Hij verklaarde immers dat de mensen aan de politiepost gewoon zouden denken dat hij, zoals iedereen, werd gecontroleerd (cf. gehoorverslag CGVS van 23 november 2022, blz. 16). Verzoeker geeft aan dat hij mogelijk wel is herkend op het ogenblik dat hij de politie vergezelde, maar zelfs indien dit het geval was dan kon de persoon die hem zou hebben herkend nog niet direct weten waarom verzoeker in het gezelschap van leden van de politie was. Dit kon pas worden achterhaald op het ogenblik dat hij de politie de plaats aanwees waar de bom was geplaatst en dus in de loop van de namiddag. Volgens verzoeker was de mullah in zijn dorp echter al op de hoogte toen zijn vader naar het avondgebed ging en kwamen de taliban diezelfde nacht nog naar de gezinswoning. Het is niet onredelijk om te concluderen dat deze snelle gang van zaken de geloofwaardigheid van verzoekers relaas aantast. Zijn stelling dat “*iedereen*” de taliban kan hebben ingelicht laat niet toe vast te stellen hoe de taliban op dergelijk korte tijd op de hoogte konden zijn van zijn voorgehouden rol bij het vernietigen van een bom.

Door nogmaals te stellen dat zijn vader hem verzocht om in eerste instantie onderdak te zoeken bij een oom aan moederszijde – een niet met bewijskrachtige stukken aangetoonde bewering – toont verzoeker niet aan dat verweerder onterecht besloot dat zijn asielsrelaas ongeloofwaardig is en dat hij niet in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus.

Verzoeker stelt in zijn aanvullende nota nog bijkomend dat hij ondertussen niet meer kan terugkeren naar Afghanistan, omdat hij als verwesterd zal worden gepercipieerd.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI Focus Afghanistan, december 2023, blz. 99; EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024, blz. 44 - 46).

Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoeker, die aangaf het grootste deel van zijn leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België zou hebben verbleven.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren, opgroeide en werkte in Afghanistan, dat hij een soennitische moslim is, dat hij naar een madrasa ging, dat hij Pashtu spreekt, dat hij afkomstig is uit een dorp waarin de taliban, reeds voor zijn vertrek, konden opereren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – Afghanistan verliet, dat hij minder dan vier jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt of dat hij in Afghanistan zal worden gepercipieerd als verwesterd.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf in België, zijn tewerkstelling en het feit dat hij lessen Nederlands volgt, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde, in Afghanistan geldende, religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij verwesterd is of in zijn land van herkomst als verwesterd zal worden beschouwd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verweerder artikel 1 van de Vluchtelingenconventie of de materiële motiveringsplicht heeft miskend.

4.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad dient te duiden dat, mede gelet op voorgaande vaststellingen, verzoekers asielrelaas en zijn verwijzing naar zijn verblijf en activiteiten in België op zich niet toelaten te besluiten dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij in Afghanistan een risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker, die daarenboven aangaf te behoren tot een familie met eigen landbouwgronden waarop allerlei gewassen werden geteeld, toont ook niet aan dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Daarnaast merkt de Raad op dat niet kan worden besloten dat verzoeker een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Hij gaf immers aan afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en uit de informatie waarover de Raad beschikt blijkt weliswaar dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country Guidance: Afghanistan januari 2023, blz. 34 en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 38). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers verwijzing naar verslaggeving waarin wordt aangegeven dat er in Nangarhar nog verschillende (gewapende) groepen aanwezig zijn wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sedert de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 30 mei 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (cf. EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023, blz. 31 - 35; EUAA Country Guidance: Afghanistan, mei 2024, blz. 110 - 115). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat verweerder het gevaar dat hij zou kunnen lopen in Afghanistan niet of niet correct inschatte of dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermings-status, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet of dat de materiële motiveringsplicht werd miskend.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK

